

CIC MOIÀ

EL CAMPANAR DE MOIÀ

«Que bonic era quan estava il·luminat!»

► De nit, en un dia de pluja, nevat, encès en una posta de sol... Amb tota seguretat, el campanar de Moia és el tema que Carles Illa ha fotografiat més vegades. I des del seu terrat.

CIC MOIÀ

BAUMA DE SANT QUIRZE SAFAJA

«El treball de molts dies i moltes fotos»

► Illa està especialment orgullós de la fotografia, que és el resultat de dies de treball per trobar el lloc i llum adequats. Va guanyar el 1er premi del concurs de l'Ajuntament.

CIC MOIÀ

UNA CAMINADA PEL BAGES

«Una imatge que evoca molts records»

► Vagi on vagi, s'emporta la càmera. Aquesta fotografia, que ha estat portada de varis programes i publicacions, la va fer en una caminada pel Bages amb amics.

CIC MOIÀ

PAPALLONA I FLOR

«Una gran captura al jardí de casa meva»

► No tot són grans paisatges a la fotografia de Carles Illa. També sap veure la bellesa a les coses més petites, com una papallona en una flor. Pot estar-s'hi hores observant-ho.

Un megaarxiu fotogràfic al Moianès

► Carles Illa, veí de Moia, ha estat distingit per l'Enciclopèdia Catalana com a Col·laborador Notable per la seva aportació de més de 400 fotografies ► El 1996 va crear la web de la revista La Tosca quan la majoria de publicacions no en tenia

EL REPORTATGE

Alan Ruiz Terol

MOIÀ

Carles Illa és un autèntic arxiu i des de l'altruisme i l'afició autodidacte s'ha convertit en una font documental amb seu a Moia. És un d'aquells personatges anònims que enriqueixen el contingut de llocs web que milions de persones consulten diàriament arreu del món com la moderna Viquipèdia, o la més nostrada Enciclopèdia Catalana. De fet, aquesta darrera institució l'ha distingit com a Col·laborador Notable per haver aportat al seu fons més de 400 imatges.

Carles Illa Casanova -de 64 anys, veí de Moia i col·laborador habitual del Regió7- ens obre les portes de casa seva per mostrar-nos l'immens arxiu fotogràfic, d'un gran valor documental, que guarda després d'anys de dedicació. Ha capturat amb els seus objectius més de 450 indrets d'arreu; principalment pobles de la geografia catalana. Però més que la quantitat de llocs que ha visitat, el motiu que fa que el seu arxiu sigui d'un gran valor és la varietat i qualitat del material.

Illa (que habitualment firma els seus treballs com a CIC Moia) és un àvid col·laborador de publicacions de tota mena. Des del primer moment, transmet el seu tarannà d'home serè i meticulós, però ple d'inquietuds i curiosos de mena.

Una dada, per entendre el volum de la seva afició-aportació: les seves fotografies i vídeos ocupen 700 gigabytes del disc dur del seu ordinador. Flors, animals, postes de sol, festes populars... Tot ordenat de manera minuciosa, pulcra, pràctica. De la mateixa manera que un bibliotecari que mostra orgullós prestatges plens de llibres perfectament classificats, aquest moianès navega per les carpetes de l'ordinador a cop de dobles clics: la Festa Barroca d'aquell any a Moia, les sardanes d'aquell altre, el Pollo i els gegants, la Festa de l'Arbre Fruiter, i un llarg etcètera a disposició de tothom que ho requereixi.

LA XIFRA

450 INDRETS FOTOGRAFIATS

Un viatge, centenars de fotos

Per al Carles, les càmeres són com un fidel company de viatge que sempre l'acompanya allà on va. Aquest amor per la fotografia l'ha dut a tenir imatges de més de 450 indrets.

reixi. A ell, no li fa recança compartir-ho. «Ho faig perquè m'agrada».

Emprenedor aficionat

Per a Carles Illa la fotografia, més que un hobby és una passió. I li ve de lluny. Als 15 anys ja revelava ell mateix les captures que feia en blanc i negre, en una habitació fosca que li servia de laboratori casolà. Tot va començar amb una càmera Werlisa Color, que ell mateix recorda com a una «ferralla», i d'aleshores ençà, segons recorda, n'ha tingut 13. Actualment utilitza una Canon G12; això quan no es decanta per la Canon EOS 500D, una rèflex per a les grans ocasions. «La càmera de mudar», com l'anomena ell. Agraeix molt el pas endavant que ha suposat el canvi de l'analogic al digital, que li ha facilitat la feina. No obstant això, es queixa que «ara fan les càmeres expressament perquè s'espantin». L'esperança de vida, segons els seus càlculs, és d'unes 10.000 fotos. Tot i que ben mirat tampoc li suposa un problema; utilitza tant la càmera que quan se li espatlla sempre li entra en garantia.

D'ençà que es va jubilar no ha parat de buscar nous projectes. Un dels que el fan sentir més orgullós és l'àlbum on va documentar totes les masies i cases rurals del terme municipal de Moia. «Potser no ho sembla, però n'hi ha més de 90!». El mètode que va utilitzar és interessant. «Sortia a caminar amb la càmera i el GPS. Anava fent fotografies l'estona que calgués, i quan tornava a casa anava comprovant

l'hora de cada foto amb les coordenades que marcava el GPS per a aquell moment. Mirava el mapa i ja sabia el nom de la casa!», explica amb l'àlbum a la mà.

També va treballar amb el difunt Josep Tantinyà (més conegut amb el sobrenom del Riereta), que fou molt apreciat a Moia pel seu treball i dedicació al poble. Explica que tenien un projecte per fotografiar, documentar i finalment publicar en un llibre totes les plantes que Tantinyà havia cuidat durant anys al Jardí Botànic. Carles Illa encara guarda les taules informatitzades amb les plantes registrades. Cadascuna amb el seu nom en diferents idiomes i l'ubicació dins la comarca natural del Moianès. «Malhauradament», lamenta, «no crec que ho pugui continuar sol».

Un avançat d'Internet

La presència de Carles Illa a Internet no té res que envejar a la d'un jove d'avui dia. Té Facebook, Twitter, Flickr, canal a YouTube, diversos comptes de correu electrònic i gestiona diverses pàgines web. Els seu periple a la xarxa va començar l'any 96, quan va crear la web de la revista moianesa La Tosca (latosca.org), segons diu, «molt abans que la majoria de diaris en tinguessin una». Comenta que aleshores ja rumiava de finançar la revista posant anuncis dels comerços al lloc web. La seva tasca ha estat laboriosa: «quan vaig començar a fer pàgines web no era tan senzill com ara. No hi havia

plantilles, i ho feia coneixent-me el codi HTML. He estat des del 1996 fins al 2011 penjant a Internet totes les revistes que es publicaven. Article a article, jo mateix ho passava revista en mà, i després ho convertia a format ebook (llibre electrònic) i PDF. Així, tothom podia llegir-ho». Al llarg dels anys, ha anat renovant els espais que gestiona. Tanmateix, encara s'experimenta una mena de salt en el temps quan es visiten: un fons de color verd fosc, *gifs* animats, lletres de colors cridaners i *gadgets* arreu. És com un viatge en el temps, a quan la pantalla de l'ordinador era una caixa de 5 quilos i no ens tornàvem bojós si una pàgina -després d'haver introduït la direcció lletra a lletra a la barra de l'explorador- tardava més de 5 segons a carregar.

Al terrat, una estació meteorològica

► L'1 de gener del 2006 va començar a funcionar l'estació meteorològica que Carles Illa va instal·lar al balcó de casa seva. D'aleshores ençà, no ha fallat ni un dia, fet que li ha valgut el qualificatiu a escala estatal de centre de qualitat destacada pel web meteoroclimatic.com. Humitat, temperatures màximes i mínimes, pressió atmosfèrica, vent... tot registrat a la pantalla d'un ordinador connectat les 24 hores, 365 dies a l'any.

L'afició a la meteorologia l'ha dut a fotografiar núvols, programant la càmera perquè dispari cada 5 segons. Després, munta vídeos juntant les imatges i posant-hi música, de manera que es veu el moviment del cel. «Ben mirat és una tonteria», diu. Però el somriure d'orella a orella que fa mentre s'ho mira ens fa pensar per un moment que és la cosa més bonica del món.

Carles Illa amb el seu àlbum de fotografies de les cases de pagès de Moia